

Jakub Jílek: Špatná volba

Slavomír se po vyčerpávající noci probudil docela pozdě. Jindy vylézal z postele podstatně dřív, ale dnes ho únava dostihla a ukořezala do tvrdého dlouhého spánku. Jeho žena Nadežda již před pár lety ve mdlobách zemřela a on se musel sám starat o jejich malou dcerku Alžbětku. Alžbětka bohužel v horečkách okupovala už čtyři dny postel a Slavomír si s ní nevěděl rady. Vyzkoušel snad vše, od bylinek až po modlení a dary velkým bohům. Do toho všeho ještě nesměl zapomínat na své řemeslo, lidé potřebovali nádoby a on zase oblečení na sebe a rovněž něco k jídlu. Byl hrnčířem jako jeho otec, děd, praděd a zbytek jeho rodiny. Jen co slezl z postele, vyrazil zkontrolovat Alžbětku, zda už jí horečka neopustila. Celou noc seděl vedle její postýlky. Nosil jí vodu, bylinkové a léčivé čaje, jen aby se jí ulevilo. Malá dívčina spala celá zachumlaná do kožešin a hluboce oddechovala, chvílemi až lehce sípala. Byla v takových plamenech, že by si na ní Svarog mohl ukovat zbroj. Teď už byl opravdu zoufalý, dnes ráno po tom všem měla být konečně opět zdravá, ta bába na druhé straně osady to slíbila. Popadl ho vztek. Udělal by cokoliv, jen aby byla dcerka v pořádku. Zatím prosil bohy jako Jarilo nebo Rod, dokonce i samotného Peruna pokoušel volat o pomoc. Ještě ale nezkoušel Moranu a Chernoboga, bohyni smrti a zimy i boha temnoty, zla a chaosu. Drtivá většina lidí z nich měla respekt a bála se jich. Nebyli úplně oblíbenými bohy a opravdu málokdo se k nim obracel. To ho ještě víc utvrdilo v naprosto zoufalém posledním pokusu. Tito bohové nejsou zvyklí na dary či blahorečení a jistě mu proto vyhoví a pomohou. Usedl k hrnčířskému kruhu, připravil si speciální nástavec s magickým obrazcem, vzal si hlinu a začal tvořit. Tenhle nástavec ještě v životě nepoužil, neměl k tomu důvod. Nově vzniklou nádobu s jednoduchou značkou na podstavci dodělal ještě, než se slunce dostalo na vrchol nebe a k večeru už byla nádoba hotová k použití. Jen co se setmělo, vzal nádobu a běžel za nedaleko sídlícím řezníkem. Na hrnčíře elegantním skokem přeskočil ohrádku a vkradl se na pozemek. Netrvalo dlouho a našel to, co hledal. Celou nádobu naplnil krví zabitého dobytka. Zpátky domů doběhl ještě rychleji. U stolu, při světle svíčky, uchopil nádobu oběma rukama a přitiskl si ji k hrudi. Spustil napůl šeptem kraťoučkou modlitbičku. Jen co ji dořekl, znak na spodku nádoby ho začal pálit do dlaní a lehce načervenale zářit. Intenzita pálení se rapidně zhoršovala. Snažil se nádoby zbavit, upustit ji nebo zahodit, ona však jako by byla přilepená smůlou mladé borovice. Do rukou začínal chytat křeč, ramena ho začala nápořem toho všeho brnět. Jeho ústa se začala svíjet v záchvatu bolesti a jeho hrdlo nedokázalo zadržet křik. Z očí se mu vyhrnuly slzy, ale na nic víc než znehybnělé civění na nádobu nezmohl. Krev se v nádobě začala vařit, až na hladině vzplanula. Konečně ho ruce poslechly a v sebeobraně nádobu upustily na zem. Ta se roztříštila na kusy a hořící krev se rozlila kolem Slavomíra ve tvaru ornamentu, jenž nyní na jednom střepe nádoby ležel několik palců od hrnčířova malíčku. Stál tam jak na hranici obklíčený plameny s hrůzostrašným výrazem a řevem hodným vlkodlaka. Vedle stolu se ze stínů začala formovat postava. Děsuplný tvor, žluté oči hledící skrz duši a křivé zuby ostré jako trny. Pokožka vybledlá, stará tisíce let. Stál tam Chernobog. Slavomír už ani neječel, jen si s otevřenou pusou a hrůzou v očích prohlížel návštěvníka. Tvor se pokusil o úsměv. Ne nějaký radostný, milý úsměv, jež dává dívka svému milému, ale zlomyslný a rýpavý úsměv hodný ďábla. Bůh byl zahalený v plášti z čiré temnoty a dlouhé vlasy celé špinavé, jako by vylezl z popela. Chernobog se vrhl na Slavomíra a těsně před tím, než se ho dotkl, zmizel, aby se objevil se za jeho zády. Svými pařáty ho chytil za hlavu a škul s takovou precizností a potěšením, jako by to dělal už nespočetněkrát. Hrnčířovo tělo se svalilo k zemi a shořelo v ohni z krve.

Když se ráno probudila Alžbětka do nového dne, uvědomila si celá překvapená, že je zdravá. Nebolela jí hlava, nepálily oči a bylo jí výborně. Měla skvělou náladu a hodlala jít za otcem s radostnou zprávou, že je zdravá jako rybička. Ať však hledala, jak hledala, nikde ho nenašla. Všimla si jen vyhořelé svíčky na stole a pod stolem rozbité nádoby. Měla by střepy uklidit než se otec, ať je kde chce, vrátí. Přemýšlela, co se střepy tak usilovně, že si ani nevšimla malého temného obláčku, jež u stolu vykašlala.